

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Кзз 37/2020
20.02.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Мирољуба Томића, Јасмине Васовић и Веска Крстајића, чланова већа, са саветником Олгицом Козлов, записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 1. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног адвоката Светислава Бојића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Сремској Митровици К 273/16 од 16.11.2018. године и Вишег суда у Сремској Митровици Кж1 38/19 од 28.10.2019. године, у седници већа одржаној 20.02.2020. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Сремској Митровици К 273/16 од 16.11.2018. године и Вишег суда у Сремској Митровици Кж1 38/19 од 28.10.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сремској Митровици К 273/16 од 16.11.2018. године, окривљени АА оглашен је кривим због извршеног кривичног дела неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 1. Кривичног законика за које му је суд утврдио казну затвора у трајању од три месеца и због извршеног кривичног дела производња и стављање у промет штодљивих производа у покушају из члана 256. став 1. у вези члана 30. КЗ за које му је суд утврдио казну затвора у трајању од једне године, те га је осудио на јединствену казну затвора у трајању од једне године, а као споредну казну за кривично дело производња и стављање у промет штодљивих производа у покушају из члана 256. став 1. у вези члана 30. КЗ му је изрекао новчану казну у износу од 50.000,00 динара коју је дужан платити у року од шест месеци, а у противном ће иста бити замењена казном затвора тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне бити одређен један дан затвора. Окривљеном је изречена мера безбедности одузимања предмета, те је обавезан да плати трошкове кривичног поступка, о којима ће суд одлучити посебним решењем, као и судски паушал.

Пресудом Вишег суда у Сремској Митровици Кж1 38/19 од 28.10.2019. године поводом жалбе браниоца окривљеног АА преиначена је пресуда Основног

суда у Сремској Митровици К 273/16 од 16.11.2018. године, тако што је окривљеном АА уместо казне затвора у трајању од једне године због извршеног кривичног дела производње и стављање у промет штодљивих производа у покушају из члана 256. став 1. у вези члана 30. КЗ утврђена казна затвора у трајању од 11 месеци, те је применом члана 60. КЗ осуђен на јединствену казну затвора у трајању о једне године, док је жалба браниоца окривљеног одбијена као неоснована а првостепена пресуда у непреиначеном делу потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, на основу члана 482. став 1. ЗКП, бранилац окривљеног, адвокат Светислав Бојић поднео је захтев за заштиту законитости због повреда закона из члана 438. став 2. тачка 1) и члана 439. тачка 1) у вези члана 485. ЗКП, уз предлог Врховном касационом суду да усвоји као основан поднети захтев, те да укине побијане пресуде и предмет врати на поновну одлуку органу поступка или да исте преиначи у целини или делимично.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку и у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП) размотрио списе предмета са одлукама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости није основан.

Поднетим захтевом браниоца окривљеног се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, уз образложење да се побијане правноснажне пресуде заснивају на „недозвољеним доказима“ - матријалним доказима прибављеним приликом претреса затворске собе број 2. у КПЗ Сремска Митровица учињеном супротно одредбама члана 152. став 1. ЗКП; члана 156. став 7. ЗКП и члана 157. став 4. ЗКП, те члана 4, члана 6. и члана 7. Правилника о кућном реду Казнено-поправних завода и окружних затвора, с'обзиром на то да је ББ, командир у КПЗ Сремска Митровица, сам вршио претрес, уз присуство старешине собе - осуђеника АА, док су остали осуђеници били ван собе у ходнику.

Врховни касациони суд изнете наводе оцењује као неосноване из следећих разлога:

Одредбом члана 21. став 3. Закона о извршењу кривичних санкција прописано је да „припадници службе за обезбеђење, у заводима, имају статус овлашћених службених лица и овлашћени су да носе оружје, врше преглед просторије у заводу са претресом, преглед лица са претресом и прегледом тела, осим прегледа телесних отвора, који обавља здравствени радник, примењују мере за одржавање реда и безбедности у заводу и обављају друге послове одеђене законом“.

Из списка предмета произлази да је, припадник службе за обезбеђење КПЗ Сремска Митровица, ББ, као овлашћено службено лице - командир I павиљона коме припада одељење „Одмаралиште“ и просторија - соба број 2, у законито

спроведеном поступку у складу са законским овлашћењима из члана 21. став 3. Закона о извршењу кривичних санкција и подзаконским прописима о поступању у КП Заводима, 08.08.2014. године извршио преглед са претресом наведене просторије у коју је, између осталих осуђеника, био распоређен осуђеник - окривљени АА, којом приликом је пронашао супстанце проглашене за опојну дрогу и штодљиве производе по здравље, о чему је сачињена потврда о привременом одузетим предметима 08.08.2014. године, које супстанце су биле предмет кривичних дела о којима је одлучивано у редовном кривичном поступку вођеном против окривљеног АА пред Основним и Вишим судом у Сремској Митровици.

Врховни касациони суд налази да је из наведених разлога супротно указивање одбране, да су побијане правноснажне пресуде донете уз битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, неосновано.

Према наводима захтева за заштиту законитости доношењем правноснажних пресуда учињена је и повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, јер кривично дело за које је окривљени оглашен кривим у тачки 1. изреке првостепене пресуде, није кривично дело, с`обзиром да је предмет извршења кривичног дела опојна дрога али не и психотропне супстанце односно „диазепам“ које не могу бити предмет извршења кривичног дела. Ова психотропна супстанца се користи у терапијске и научноистраживачке сврхе, тако да се не ради о опојној дроги, већ искључиво о психотропној супстанци односно леку из групе бензодиапезина.

Такође, поднетим захтевом се везано за тачку 2. изреке првостепене пресуде односно везано за кривично дело производња и стављање у промет штодљивих производа у покушају из члана 256. став 1. у вези члана 30. КЗ указује да метандростенолон никада није налазио на списку психоактивних контролисаних супстанци Правилника о утврђивању списка психоактивних контролисаних супстанци нити се икада налазио на листи забрањених допинг средстава Правилника о листи забрањених допинг средстава како је то утврдио суд у редовном поступку.

Врховни касациони суд овакве наводе оцењује неоснованим.

Радња извршења кривичног дела неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а КЗ је неовлашћено држање у мањој количини за сопствену употребу супстанце или препарата који су проглашени за опојне дроге.

Закон о психоактивним контролисаним супстанцама („Службени гласник РС“, бр. 99/10 од 27.12.2010. године) у члану 2. одређује појам класификације тих супстанци и одређује да у психоактивне контролисане супстанце спадају опојне дроге, психотропне супстанце, производи биолошког порекла који имају психоактивно дејство и друге психотактивне контролисане супстанце. Чланом 5. став 1. истог закона, прописана је забрана производње, промета и употребе психоактивних контролисаних супстанци, као и достава тих супстанци и биљака из којих се исте могу добити, осим под условима прописаним овим законом, а одредбом става 3. истог члана, прописано је да се на неовлашћену производњу,

промет, употребу и доставу психоактивних контролираних супстанци из става 1. овог члана примењују прописи којима се уређују кривична дела.

На тај начин Закон о психоактивним контролираним супстанцама, одредбом члана 5. упућује на примену Кривичног закона и то одредаба које прописују као кривична дела (из члана 246. до члана 247. КЗ) описане неовлашћене радње окривљеног конкретно држање психоактивне супстанце одређене поменутиим законом.

Према одредби члана 112. став 15. КЗ, опојним дрогама сматрају се супстанце и препарати који су законом и другим прописом заснованим на закону проглашени за опојне дроге и остале психоактивне контролиране супстанце.

На основу члана 8. Закона о психоактивним контролираним супстанцама („Службени гласник РС“, бр. 99/10), донет је Правилник о утврђивању списка психоактивних контролираних супстанци („Службени гласник РС“, бр. 28/13), који је важио у време извршења кривичног дела које се окривљеном ставља на терет, којим је у листи 7 психотропних супстанци које се користе у терапијске и научноистраживачке сврхе, диазепам, прописан у редном броју 13, а која супстанца је и у време одлучивања Правилником о утврђивању списка психоактивних контролираних супстанци („Службени гласник РС“, 38/2019 од 31.05.2019. године), а и сваком претходном изменом, прописана као забрањена психотропна супстанца.

С`тога се неосновано захтевом указује, да лек „диазепам“ није опојна дрога и да се не налази на списку контролираних психоактивних супстанци, те да се у радњама окривљеног се не стичу законска обележја кривичног дела из члана 246а став 1. КЗ.

Такође, Врховни касациони суд оцењује као неосноване наводе захтева, везано за тачку 2 изреке првостепене пресуде, имајући у виду да се метандростенолон налази у Правилнику о листи забрањених допинг средстава („Службени гласник РС“, број 120/2012), означен у листи забрањених допинг средстава у 2013. години под S1. ANABOLIЌKI AGENSI под 1.а.

Из наведених разлога, супротни наводи у захтеву браниоца окривљеног којима се указује да су побијане правноснажне пресуде донете уз повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП су оцењени као неосновани.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредаба члана 30. став 1. Закона о уређењу судова, применом члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник,
Олгица Козлов, с.р.

Председник већа-судија,
Бата Цветковић, с.р,

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић